

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Contra Spudiam pro dote

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ Α ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ ΟΡΑΤΙΟΝΙΣ ΚΟΝΤΡΑ ΣΠΟΥΔΙΑΝ ΠΡΟ ΔΟΤΕ.

απόδειξη ἰσχυρῶς ἑπισημασμένης.

Πολύδωτος, ἀνὴρ ἀδύνατος, δὴ δὲ θυγατρῶν πατρὸς γίνεσθαι ὄντι... ἡν δὲ νεώτερον λεωκράτης πατρὸς δίδωσιν, εἴτα σπυδία... ἡν δὲ σπυδία... ἡν δὲ σπυδία...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Ο ΠΡΟΣ ΣΠΟΥΔΙΑΝ ἰσχυρῶς ἑπισημασμένης.

ΔΕΛΦΑΣ ἔχοντα, ὡς ἀδελφὸς δικαστῆς... ἡν δὲ σπυδία... ἡν δὲ σπυδία... ἡν δὲ σπυδία... ἡν δὲ σπυδία... ἡν δὲ σπυδία...

Polyeuctus, vir Atheniensis, duarum filiarum pate, iunio rem Leocrati primū dat deinde Spudiam: maior enim, ei qui cum Spudia litigat Ac Polyeuctus quidam moritur, filia- bus relicta hereditate ex æquo. Maioris autem maritus ante quadraginta sibi minas doti esse dictas: non tamen totam statim esse numeratam, sed decem minis minus, viventemque factum esse Polyeuctum, se debere eas: & moriturum, ædes reliquis bonis exemisse, easque ad debitum dissolvendum dedisse. Leocrates autem postulat, ut hæc sint communes, ut cætera omnia. Hæc porissima est controuersia totius orationis. Criminatur etiam aliis de rebus Spudiam. Ait enim, eum* pecuniam, & propter Polyeuctum, & filiam natu maiorem debeat, non protulisse in medium: quod factum oportuisset. Cum verò Spudias illud quoque dicat, se triginta minas doti accepisse: maxime quidem Polyeucto id facere licuisse dicit, si alteri filiarum maiorem dotem dare voluerit, & non parem utriusque, deinde ostendit, etiam illud falso afferere Spudiam, qui triginta minas in argento accepit: decem verò in veste & auro, quæ pluris etiam sint quam decem minarum.

DEMOSTHENIS CONTRA SPUDIAM PRO DOTE Oratio, Hieronymo Vvolfo interpretate.

ORORES habemus uxores, ego & Spudias, Iudices, Polyeucti filias, qui cum virilis sexus liberis orbis obierit: cogor cum isto de relictis bonis litigare. Quod nisi, Iudices, omne studium & diligentiam adhibuissem, ut res transigeretur nec amicis rem permittere voluissem ipse me accusarem, si maluissem litibus & molestiis conflictari, quam parviam iacturam ferre. Nunc quod ego mitius & humanius cum isto agebam: eò magis ab eo contemnebar. neque ego profecto nunc ita ut iste, erga hoc iudicium affectus sum: qui quidem eam rem parui facit, sæpe solitus in conspectum vestrum venire. Ego verò id ipsum metuo, ne propter imperitiam vobis rem explicare nequeam. Sed tamen, Iudices, animadvertite. Polyeuctus quidam Triarius fuit, quem fortasse nec vestrum aliqui ignorat. Is Polyeuctus, cum non haberet mares liberos, adoptat Leocratem, fratrem vxoris suæ. Cum verò duas suscepisset filias, è sorore Leocratis: natu maiorem mihi collocat, dictis quadraginta minis doti, minorem Leocrati. Quæ cum ita se haberent, orto inter Polyeuctum & Leocratem diffidio (de quo nescio quid dicam) ereptam ab eo filiam Spudiam despondet. Eo facto cum indignaretur Leocrates, in ius vocato Polyeucto & Spudia: de rebus omnibus rationem reddere coguntur. Tandem ita transigunt, ut receptis iis Leocrates, quæ de suo in familiam attulerat, nec male vellet Polyeucto, & omne inter eos diffidii esset abolitum. Qua igitur de causa vobis hæc narraui, Iudices: quod dote nõ recepta omni, sed mille drachmis deficientibus, post Polyeucti obitum (ita enim conuenerat) reddedis: quandiu Leocrates Polyeucti heres fuit cū eo mihi res fuit. sed cū cessisset Leocrates, & Polyeuctus periculosè decubere: tunc, Iudices, ædes ob decem minas pignori mihi opponuntur: è quibus me locationis pccii recipere vetat Spudias. Primū igitur

Se affinis iniquitate coactū ex periti iudicio.

Ennumera-
tio cotro-
uerſæ pec-
uniæ.

vobis testes adducam, qui adfuerunt, cum despon-
deret mihi Polyuctus filiam, quadraginta minis pro-
missis: deinde mille drachmis minus recepisse me o-
stendam. Præterea, Polyuctum semper esse confes-
sum, se debere mihi, & Leocratem prædem dedisse,
& morientem tandem pepigisse, se mihi libellos, mil-
le drachmarum indices, propter dotem, ad aedes collo-
caturum. Voca mihi testes.

TESTES.

Hoc igitur vnum est, Iudices, eorum de quibus
Spudiam accuso. Ac de eo quidnam maius aut fir-
mius ad vos afferrem quam legem, quæ planè dicit,
quæ quis oppignerauerit, in ea non licere agere nec
ipsi, nec heredibus? nihilominus contra hoc ius venit
Spudias disceptaturus. Alterum, Iudices, est, duas mi-
nas testatus est Aristogenes postulasse Polyuctum,
quæ sibi deberentur à Spudia, cum vſura. Id verò ser-
ui precium est, quem cum iste à Polyucto emisset,
precium neque illi soluit, neque nunc in commune
protulit: octingentas porrò & mille drachmas, de qui-
bus nec ego scio quid æqui possit dicere. Mutuatus
enim fuit eam pecuniam à Polyucti vxore: & tabule
extant, quas illa moriens reliquit. Testes autem sunt
mulieris fratres, qui rebus omnibus interfuerunt, &
singulatim percontati sunt, ne quid alter alteri nego-
cij faceremus. An non igitur, Indices, iniquum &
grauè est, cum eorum ego omniū, quæ vel à Polyucto
vixiſſe emerā, vel ab vxore eius habuerā & vſurā fol-
uerim, & precium reddiderim, & nunc quæ debui o-
mnia in commune proferam: istum nec leges curare
veſtras, neque Polyucti testamentum, neque relictas
tabulas, neque rerum confcios: sed contra hæc om-
nia venire litigatum? Cape igitur primū legem,
quæ non finit rerum oppigneratarum agere in posses-
fores. Deinde relictas tabulas, & testimonium Aristo-
genis. Recita.

LEX. LITERÆ. TESTIMONIUM.

Docebo vos etiam, Iudices, singulatim ea de qui-
bus accuso. Phialam acceptā à Polyucti vxore, quā
cum aureis ornamentis oppignerant, non protulere,
quamuis receptam, vt vobis Demophilus, cui oppi-
gnata illa fuerant, testabitur: tabernaculū præter-
ea, quod habent, nam id quoque acceptum non pro-
ferunt: alia item quàm multa eius generis? Postremò,
cum vxor mea patri minā argenti ad Nemesia con-
tulerit, *plura etiam inſumpferit: nec huius impensæ
partem sustinere vult, sed alia præcepta habet, aliorū
partes recipit: ea verò quæ ita manifestè debet, non
reddit. Vt igitur neque hæc prætermittatur: cape mi-
hi eorum omnium testimonia.

TESTIMONIA.

Refutatio
cauillatio
nūspudicæ.

Fortassis autem, Iudices, contra hæc nihil dicet
Spudias (neque enim poterit, quanquam est callidus)
sed Polyuctum & eius vxorem criminabitur, eosque
dicet à me adductos, hæc omnia fecisse in meā gratiā:
atq. adeò se multis aliis affectū damnis, mihi diè di-
xisse. Nam hæc & apud arbitrum dicere instituit. E-
go verò, Iudices, primū non æquam esse cenſeo ta-
lè defensionem: neq. conuenire, si quis apertè cōuin-
citur, vt retortis criminibus accuset, & calumniatur.
Nā illa quidē (si qua ei fit iniuria) nimirū vlciscetur.
horū verò dabit pœnas. Qui enim ego nūc istorū cal-
lūnias refutabo: iis omisſis, de quib. vos pñūciabitis?

ταῦτα γὰρ καὶ πρὸς τῷ διατητῆ λέγειν ἐπεχειρῶ ἐγὼ δὲ, ὡς αἴδρες δικασταί, πρῶτον μὲν οὐχ ἠγέμεθα δικάζειν ἐν
τῷ ἀπολογίῳ τῷ ποιούτῳ, οὐδὲ προσέειπεν, ὅταν, τις φανερός ὄξυζέγγυτος μεταστρέψαντα τὰς ἀπίστες
ἐγκαλεῖν καὶ διαβάλλειν. ἀλλ' ἐκείνων μὲν, εἴπερ ἀδικεῖται, δηλον ὅτι δίκην λήψεται: τούτων δὲ, δὴ-
σθ. πῶς γὰρ ἐγὼ νῦν ταῖς τούτων διαβολαῖς ἀπιδίκοιμι, ἀφείδω ὧν ὑμεῖς μέλλετε τῷ ψήφῳ οἰσθ.
εἴπειτα

A οὐδ' ὑμῖν μαρτυρᾶς παρέξομαι, τοῖς ᾧδρα γυναιχόμοις,
ὅτ' ἐνεγνύα μοι πολυδύκτος τὴν θυγατέρα ἔπι τετα-
ράκοντα μινῶς, ἐπειθ' ὡς ἕα τὸν ἴχθυος ἐκομισάμην,
ἐπὶ δ' ὡς ἀπαντὰ τὸν χρόνον ὀφείλειν ὡμοδύγαμοι πολ-
λύδύκτος, καὶ τὸν λεωκράτην συνέστησεν καὶ τῆσδε τῆς
διέδετο ὅσους ἔπισηται χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ τῆς πωρε-
κὸς ἔπι τὴν οἰκίαν. καὶ μοι καλεῖται τοὺς μαρτυρᾶς.

Μαρτυρᾶς.

Εν μὲν τοῖνον, ὡς αἴδρες δικασταί, τὸ ἐστὶν ὧν ἐγκαλεῖ
πρωτῶς, καὶ πρὸς τούτου τί ἀν' ἐπὶ κείζον ἴχθυος ἔσθ' ἐ-
χρον εἰς ὑμᾶς κατέστη, ἢ τὸ νόμον, ὃς ἐστὶν ἐξ ἀρχῆς δῆλον ὅτι
ἀπὸς ἀπετίμησεν ἐπὶ δίκης οὐτ' αὐτοῖς, οὐτ' αὖτις κληρο-
νόμοις: ἀλλ' ὁμως πρὸς τὸ τὸ δίκημον ἴκει πρῶτος
ἀμφοσθητήσων, ἔπειθ' δὲ, ὡς αἴδρες δικασταί, δύο μὲν
μινῶς ἐμάρτυρήσων ἀεισοχρῆς ἐγκαλεῖν ἀποθήσκοντα
πολύδύκτον ὀφειλομένους αὐτῷ ᾧδρα πρῶτος ἐπὶ τὴν
αὐτῷ τὸ δὲ ἐστὶν οἰκίαν πικρῆν, ὧν ἑὼνημόσος ὅσθ' ᾧδρα
πολύδύκτη τὴν πικρῆν οὐτ' ἐκείνῳ δέχουσιν, αὐτὴ νῦν εἰς
τὸ κοινὸν ἀνελήνοσεν ὀκτακοσίας ἢ ἕκατον, καὶ ὧν ἑὼ
ἐγὼ οἶδα τί ποθ' ἐξῆθ' δίκημον λέγειν. ἢ μὲν γὰρ τὸ ἀπύ-
ριον ᾧδρα τὸ πολυδύκτη δειδανεισμένῳ γυναικὸς
γραμμᾶτα δὲ ἐστὶν ἃ κατέλιπεν ἀποθήσκοντα ἐκείνῳ
μαρτυρᾶς δὲ οἱ τὸ γυναικὸς ἀδύχοι, παρῶντες ἀπασι, ἢ
καθ' ἕκαστον ἐπεροῦντες, ἵνα μηδὲν δυσχερὲς ἡμῖν εἴη
πρὸς ἀλλήλους, ἀκοῦν δ' ἐμὸν, ὡς αἴδρες δικασταί, καὶ χί-
τλιον, ἐμὲ μὲν ἀπαντῶν, ἢ ἢ ᾧδρα πολυδύκτη ἐστὶν ὅ-
λῳ ἑὼνημόσος, ἢ ᾧδρα τὸ γυναικὸς εἶχον αὐτῷ, καὶ τὴν
πικρῆν, ἢ τὴν πικρῆν ἀποδεδοκέναι, καὶ νῦν ἀπὸ ἀφῆλον
πάντ' εἰς τὸ κοινὸν φέρειν τὸν ἢ μήτε τῶν νόμων τὸ ἱμα-
τέρον φερῶντίζην, μήθ' ὧν διέδετο πολυδύκτος, μήτε τῶ
καταλεθθέντων γραμμᾶτων, μήτε τὸ σωφρόδειν, ἀλλ' ἃ
πρὸς ἀπαστα τῷ ἢ ἡκεῖν ἀπιδίκοισι τα. λάβει δὲ μοι
πρῶτον μὲν τὸ νόμον, ὃς οὐκ ἐστὶν ἀποκηθῶν ἐπὶ δί-
κῳ ἐπὶ πρὸς τοὺς ἐχθρῶς ἐπὶ τὰ γραμμᾶτα τὰ κα-
ταλεθθέντα, καὶ τῷ μάρτυρῆσιν τῷ ἀεισοχρῆς λέγει.

C Νόμος. Γραμμᾶτα. Μαρτυρᾶς.

Βάλεμα τοῖνον, ὡς αἴδρες δικασταί, καὶ πρὸς τῶν ἄλλων
ὧν ἐγκαλεῖ, καθ' ἕκαστον ὑμᾶς διδάξαι. Φιάλιον μὲν γὰρ
λαβότιες ᾧδρα τῆς πολυδύκτης γυναικὸς, καὶ καταθῆσιν
ἐν ἴχθυος μὲν χρυσίων, οὐκ ἀνελήνοσεν, κομισάμενοι
ταῦτά, ὡς ὑμῖν δημόφιλος ὁ δῆλοσ μάρτυρῆσθ. σικ-
νῶσ δ' ἑὼ χροσιν. οὐδὲ γὰρ ταῦτα λαβότιες ἀπαφῆσιν
σιν ἀλλὰ δὲ πῶσα τοιαῦτα, πὸ δὲ τῆσδε τῶσιν εἰσνεγκού-
σιν τῆς εἰμῆς γυναικὸς εἰς τὰ νεμέσια τῶ παρὶ μιν ἀρ-
γυρίου, καὶ πρῶτα ἀλωσάσιν, οὐδὲ ταῦτα ἀξιοσ συμ-
βαλέσθ' τὸ μέρεσ ἀλλ' ἀμὲν ἔχει πρῶτα ὅσθ' ἐπὶ τὰ
μέρη χομίζετα. τὰ ἢ οὐτὸ φανερός οὐκ ἀποδίδωσιν.
ἵνα τοῖνον μηδὲ ταῦτ' ἢ ᾧδρα λελεμενῶσ, λάβει μοι
πάντων αὐτῶν τὰς μάρτυρῆσιν.

Μαρτυρᾶς.

Ἰσως τοῖνον, ὡς αἴδρες δικασταί, πρὸς μὲν ταῦτα ἢ δὲ
ἀπὸ πρῶτος πρῶτος (ἢ γὰρ ἐξῆθ' καὶ περὶ δ' ἴσθ' ὧν) ἢ πᾶσεται
ἢ πολυδύκτον, καὶ τὴν ἱναῖκα αὐτῷ, καὶ φῆσθ' τὰ αὐτὰ πάντ'
ὕπ' ἐμῶσ πεφῶσταις καταχαρίσασθ' ἐπὶ δὲ ἔπειτα πολ-
λα καὶ μεγάλα βλαπῆσεται, καὶ δίκην εἰληχῆσ μοι
εἴπειτα

ἔπειτα θαυμάζω τί δή ποτε, ἔπειτα ἀληθῆ καὶ δίκαια R
 εἶχεν ἐξαλείψων, βελομένην ἢ μάστιγι φιλῶν ἐξαλείψων, καὶ
 πολλὰν λόγων γυρομένων, οὐκ οἶός τ' ἐμὲ εὐμενῆν, οἷς ἐ-
 κείνοι γνώσκον· καὶ τοὶ τίνες ἀν' αὐτὸν καὶ τὸ πούτε & τ' ἐμῶν
 ἐπιληψίαν τὰ μηδὲν οὐτὶ οὐκ ἐξήλεξεν, τῶν δὲ ἀναγεγε-
 νημένων ἀπασί τούτοις; τῶν εἰδόντων οὐδὲν ἢ τὸν ἢ μὲν τὰ
 γυρομένων; τῶν κοινῶν ἀμφοτέρους φίλων οἰῶν; ἀλλὰ δὴ
 λον ὅπ' αὐτῶ ταυτ' οὐκ ἔχουσιν, φανερόν· ὑπὸ αὐτῶν
 ἐξήλεξεν ἰδιώτῃ, τῆτον τὸν ἔσοπον λαβεῖν ἐξαλείψων, καὶ δὲ
 οἷς τῆ, ὡς ἀδελφὸς δικασαί, τοὶ εἰδότες ἀπαντα ταῦτα
 κωλὶ μὲν * ὑπὸ κινδύοις αὐτοῖς κατιστάτας ἐμοὶ μὲν
 περὶν, τότε δὲ ὁμολογίας ἀλλοπρῶτα καὶ αὐτῶν, οὐ
 μὴν ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν τέττον ὑπὴρχεν ἰμῖν, οὐδὲ ὡς χα-
 λιστὸν ἐστὶ γνώσκον, καὶ αὐτῶν ὅπως ἐπὶ τῆ λήξει.
 καὶ μὲν δὲ τ' οἰκίας, εἰ φησὶν ὑπ' ἐμοῦ περὶ τὸν πολὺν
 κτον πορνεύσας τοῖς ὄρεσι σῆσαι τῶν γυρομένων ἀλλ' οὐδὲ
 πικρὰ τοῖς μαρτυραῖς ἐπεισα, ὡς ἀδικία, ἡδὲ δὴ μοι
 μάρτυράν, τοῖς δὲ ἀναγεγενημένοις ὅτ' ἐνεργῶτα μοι τοῖς εἰδόμε-
 νος ἕστ' ὁμολογίας με κομισάμενον, τοῖς ἀκούοντας ὁμολογῶν-
 τος ὁφείδην ἐμοί, καὶ συστήσατο δ' ἀποδοῦναι τοῖς τὴ γυρο-
 τῶν τ' ἐξαλείψων, καὶ ἀναγεγενημένοις. τέττον δὲ ἀπασιν ἐ-
 κέπ' ἐξαλείψων ταυτ' ὑπὴρχεν ἀλλὰ κινδυνόειν
 τῶν ἡδὲ πορνεύσας, εἰ μηδὲν τῶν γυρομένων μαρτυ-
 ρεῖν, ἀδικίαν τὸν τῶν τῆ δὴ πρὸς ἐκείνο δὲ π' ἀν-
 λέγει: ἀδικίαν δὲ, ὅπως τετρεσὶ διδάξει· εἰ δὲ μὴ, πάν-
 τος ὑμῖν ἀπαιτῆται αὐτόν. ὅτε δὲ πολὺν κτον διετίθετο
 ταῦτα παρὸν μὲν ἢ τέττον γυνὴν δὴ δὴ ὅπ' αὐτῶν τ' πα-
 ρὸς ἐξαλείψων ἀπὸ γυρομένων ἀλλὰ εἰ καὶ μηδὲν ἴσον
 εἶχε, ἀλλ' ἐν ἀπασιν ἡλαττοῦτο, παρεκλήθη δὲ αὐτὸς
 ὅδ' ὡς μηδὲν τῆ δὲ λέγειν, ὡς λάθεα * καὶ ἀναγεγε-
 νημένοι τοῦ τοῖς ἐπὶ τὸν πολὺν κτον ταῦτα. καὶ ἀναγεγενημένος
 δὲ, φησὶν αὐτὸς μὲν ἀναγεγενημένοις, τῶν γυναικῶν ἐξαλείψων
 κέιν τὴν αὐτὴν παροῦσα. π' ἐν λοιπῶν ἀπαγγελίατος
 δὲ ἀναγεγενημένοις αὐτῶν καὶ ἀπᾶντων τούτων ἀδικίαν,
 οὐδὲ ἐν ταυτ' οὐδὲνα φαίρει) λόγων πομισάμενος· ἀλλ'
 ἐπιβουλοῦντος μὲν ταῦτα τῶν πολὺν κτον πᾶσι ἢ πένθη ἢ
 μέσας, ὅτ' ἠγανάκτησεν εἰς ἕξτάτην, οὐτ' ἀντίειπεν οὐδὲν,
 οὐδὲ ἢ γυνὴ παροῦσα ἐξ ἀρχῆς ἀπασί τούτοις, ὡς οὐ-
 κέ π' πολὺν κτον αὐτῶν πειθεῖς ἐμοὶ κατηχαρίζετο ὡς
 ἔοικεν, ἀλλ' ὑμεῖς αὐτοὶ ταῦτα τίνον, ὡς ἀδελφὸς δικασαί,
 μεμνημένοι σαράς, ἐν ἄρα τῆ καὶ ἐργασίαν νυνὶ δὲ ἀναγε-
 λειν, ἀπὸ τῆ. πορνεύσας δὲ ἐν εἰδητ' ἀδικίαν, ὅπ' αὐτῶν
 τὸν ἔσοπον ἔχει, τῶν μαρτυρῶν ἀκούσα π. λέγει.

Μαρτυρες.

Οἰκωῦ, ὡς ἀδελφὸς δικασαί, τῶν μὲν γυρομένων δραχμῶν
 ὡς δικήσας & πορνεύσας ἀπὸ τῆς ἐμοῦ τ' οἰκίας
 * ὁ πολὺν κτον, αὐτὸς οὐτὸς μοι μαρτυρεῖ καὶ ἢ τέττον γυ-
 νῆ, πορνεύσας ἀλλοῖς τέττον τοῖς μεμαρτυρηκόσι, συλχω-
 ρεῦντες τότε, ὅπ' αὐτὸς τὸν πολὺν κτον ἀντὶ πάντας, ὅπ' αὐ-
 βουῶντα τσαύτας ἡμέσας, οὐτὸς πορνεύσας τὸν ἀναγεγενημένον,
 ἐπιταχῶν ἠκούσας, ἀλλὰ μὴν εἰγε δικήσας ἀπὸ τῆς ἐμοῦ
 ἐπιμαρτυροῦντος τ' ἔσοπον, καὶ μὲν τῶν ὑμῖν οὐκ ἐστὶν ἀπο-
 ψήφισα ἀδικίας. σκέψασθε δὴ καὶ πᾶσι τῶν ἐμοῦ μὲν
 ἀδικίας ἐπιμαρτυροῦντος καὶ δὲ ἐν ταυτῶν πάλιν αὐτὸς ὅδ' ἀδικίαν
 γινώσκω μοι μαρτυρεῖ, οὐ λόγῳ μὰ δία, ὡς ἀπὸ νῦν ἀπὸ
 δικῶν, τὸν μὲν δὲ οὐδὲν τελευτῶν ὅπ' αὐτῶν ἀλλ' ἐργῶν φανεῖ. τί ποιών, ὡς ἀδελφὸς δικασαί; τούτῳ δὲ ἢ δὴ πορ-
 νεύσας τὸν οἰκωῦ ἢ ἐὰν ἄρα τολμᾷ π' καὶ καὶ τῆς μηδὲν τῶν γυναικῶν βλασφημεῖν, καὶ καὶ τῶν γυρομένων,
 εἰδότες ὑμᾶς μὴ δυνήσασθαι λέγων ἐξαπατᾶν. ταυτῆ δὲ τὰ γράμματα κατέλιπε μὲν ἢ πολὺν κτον γυνὴ, κα-
 τὰ περ εἰπον ὀλίγῳ πορνεύσας, ὁμολογῶν τῶν σημείων, καὶ τῶν τῆς τούτου γυναικός, & τῶν τῆς ἐμοῦ.

Deinde miror, quāpnā ob causam (siquidem verè &
 iurè accusare me potuit) cum nos amici reconciliare
 vellent, & multa verba facta essent, in illorum decre-
 tis acquiescere non potuerit? At quānam & meas, &
 illius accusationes falsas redarguissent facilius, quān
 hi qui rebus hisce, omnibus interfuerant? qui æquè
 nobiscum norant omnia? qui communes vtrisque a-
 mici erant? Sed perspicuum est, cum ab eis manife-
 stè coarguendus esset, ad eum modum transigere, è
 re illius non fuisse. Neque enim putare debetis, eos
 qui hæc omnia sciunt, nunc suo mihi periculo dicere
 testimonium: tum verò iuratos, aliud fuisse de lite
 pronunciaturos. Quòd si tale nihil inter nos interces-
 sisset: ne tum quidem difficile esset statuere: vter vera
 diceret. Nā de ædibus, si ait impulsu meo Polyuctū
 mandasse, vt libelli mille drachmarum indices appo-
 nerentur: at non etiam testibus persuasi, nimirum,
 Spudia, vt in meam gratiam falsa testarentur: qui ad-
 fuere cum mihi filiam desponderet: qui sciunt, me
 minus accepisse: qui eum confitentē se debere mi-
 hi, audierunt, iubentēmq. satisfieri: qui deniq. factio-
 ni testamenti interfuerunt. His enim omnibus hæc in
 meam gratiam facere non licuit: sed periculum falsi
 testimonij impenderet, si quid quod factum non ef-
 set, testificarentur. Omittamus igitur hoc nunc: ad il-
 lud autem quid respondebis? Nam hi cerò abs te e-
 docendi erunt. Quod ni fecerit: vos id omnes ab eo
 postulatote. Quam enim Polyuctus illa testamento
 mandaret: istius vxor aderat, quam patris ei nunciasse
 testamentum constat: si præsertim ipsi nihil æqui
 tribuebatur: si deteriore erat in omnibus conditione.
 Quin & iste ipse fuit accersitus, quò minus habent
 quod dicant, nos clanculum, seq. ignorantibus ea e-
 gisse. Nam cum vocaretur: se occupatum esse: vxorē
 suam interesse, satis esse dicebat. Quid adhuc reliquū
 est? Cum autem Aristogenes ei hæc omnia accuratè
 renunciasset: ne tum quidem eum vllum verbum fe-
 cisse constat: sed cum post hæc Polyuctus amplius
 quinque dies vixisset, neq. * conquestus est, cum in-
 gressus esset, neq. quicquam contrā dixit: nec item
 eius vxor, quæ ab initio rebus omnibus interfuerat.
 Quare non iam Polyuctus ista mihi condonabat, vt
 apparet: sed vosmetipsi. Horum igitur memores, Iu-
 dices, eas, si quid fortasse de his calumniæ instituerit,
 apertè obicitote. Primum autem vt certò sciatis, rē
 ita se habere, testes audite. Recita **TESTES.**

Proinde, Iudices, edes mihi Polyuctū mille drach-
 mis iurè oppignerasse, vt quæ mihi iā antea deberen-
 tur: iste ipse mihi cōfirmat, & eius vxor, præter alios
 qui testimoniū dixerunt: qui tum nec prohibuerint,
 nec Polyucto aduersari sint: cum is tot dies postea
 vixisset, neq. Aristogeni, cū primum audisset. Quod
 si a des iurè oppignerata sūt: vobis (modò legis me-
 mineritis) hac quidem in parte Spudiam absoluerè
 non licebit. Agite illud etiam de viginti minis, quas
 non profert, considerate. Etenim hic rursus iste maxi-
 mus erit ipse mihi testis, non quidem certè oratione,
 cū nūc meus sit aduersarius, Iudices (idq. nullū est ar-
 gumentū) sed facto illustri. Quid igitur fecit, Iudices?
 Hoc nūc animaduertite, vt, si fortè de matre mulie-
 rū malè loqui audebit, vt, si fortè de matre mulie-
 rū malè loqui audebit, aut de tabulis: vos rei gnaros
 decipere verbis non possit. Eas enim tabulas reli-
 quit Polyucti vxor, vt paulo antè dixi. Cum
 verò signa & ab istius, & à mea vxore agno-
 scerentur: vterque præfens eas aperuimus,

De ædib.

De vigin-
ti minis.

& exempla accepimus, & rursus obfignatas apud Ari- stogenem deposuimus. Hoc igitur, hoc, iudices, per deos oro, cognoscite. Inerant enim duae minae serui precium, neque Polyuctus solum moriens eas ab isto postularat: inerant & mille octingentae drachmae. His autem lectis, si ea nihil ad se attinebant, neque scriptura vera erat: quam obrem non statim indignabatur, & grauiter ferebat? cur autem ea rursus & ipse consignauit, quae nihil fani continebant, neque vere scripta erant? Nam id quidem, qui non toti scripturae assentiretur, faceret nemo. Enimvero, iudices, per absurdum id erit profectò, si licebit istis ea quae ipsi conprobarunt, nunc negare: vobisque nullam id signum videbitur, quod omnes homines ad ea crimina, quae neque vera, neque iusta sunt, non obticescere, sed euestigio litem mouere soleamus. Quod qui non fecerint, si postea in iudicio aduersantur, improbi calumniatores habentur. Quae quum Spudias nihilominus quam ego intelligat, ac potius ed certius, quod sapius huc ingreditur: contraria iis quae egit omnibus, loqui non erubescit. Vos quidem scire vna fraude animaduersa, ea pro certissimo signo de tota accusatione estis vsi: Isti autem vsuenerunt, ut omnis eius oratio ipsa sese coarguat. Cape testimonium: ut appareat, & tum confessam esse tabularum signa istius uxorem, & nunc a Spudias obfignatas, asseruari.

TESTIMONIUM.

His ita palam demonstratis, equidem nihil esse pluribus opus existimo. Nam cum & leges proferre possim, & testes eorum quae dicta sunt omnium, & ipsius aduersarij confessionem: quorum multis verbis opus est? Sed tamen, si de dote indignabitur, & sibi de mille drachmis iniuriam fieri dicet: mentietur. De his. n. contendit, cum non minus, sed plus etiam acceperit: ut statim vobis declarabitur. Verum si ista omnia reuera accidissent: non ideo esset utique iustum, me promissam dotem non accipere: si modo aliquid est in legibus subsidij: neque etiam Polyuctum, si filiarum alteri minus, alteri plus dare voluit; dotis, nunc prohiberi. Tibi enim ipsi Spudia licuit non ducere, uxorem: mille drachmis, ut mihi, non annumeratis. Sed tu nihilo minus habuisti, ut ego docebo. Primum autem cape testimonium de sponsalium conditionibus.

TESTIMONIUM.

* Qui igitur nihilominus ille habet, dicet aliquis, si istum in quadraginta minis aurum, & vestis aestimata: mihi verò decem minae seorsim additae fuerunt? Hoc ipsum ergo dicam. Spudias, Iudices, a Leocrate mulierem, cum auro & veste, accepit, aestimatis Leocrati a Polyucto pluris quam mille drachmis. * Quae vero mihi misit, praeter dotem, quaeque habeo solum: ea si quis cum his quae ista sunt data, conferat, confimilia deprehendet: de pretis iis quae ob mille drachmas oppingerata sunt. Proinde iure in quadraginta minis aestimabat ea, quae Leocrati numerarat: quaeque data mihi summam superabant. Ac mihi cape primum descriptionem hanc, & eis nunc recita, quidnam vterque nostrum habeat. Deinde arbitratorum testimonium, ut sciant, eum pecuniam etiam longè maiorem habere, de qua Leocratem actionem instituisse: & arbitros in hanc sententiam pronunciaffe. Recita.

DESCRIPTIO. TESTIMONIUM.

An non iste palam habet quadraginta minas dotis in

εάκοντα μνᾶς * ἀπέμωτο ταῦθ' ἀπερ' ὄπο τέπειν τῶ λεωκράτει, καὶ πλείω τῶ ἐμοὶ δοθέντων ἡμῶν. καὶ μοι λάβει τὰ παλαιὰ τῆ ἀπογραφῆς ταυτῶν. καὶ λέγε αὐτοῖς νῦν, ἀπερ' ἐκάτερος ἰμῶν ἔχει. καὶ ὅτι ταῦτα, τῶν τῶ διαπιτῆ μῆρυϊαν ἠὲ εἰδῶσιν, ὅτι καὶ πολλὰ πλείω χρέματα ἔχει, καὶ ὅτι τούτων ὁ λεωκράτης ἐνεκάλει. Ἐπὶ ταῦτα ἔγνωσαν οἱ διαπιτῆ. λέγει Απογραφὴ. Μαρτυρία. Ἄρ οὐκ οὐ φαίνεται ὅτι μὲν ἔχει τετραεκόσιαι μνᾶς

Spudiam dotis tantum, aut plus etiam accepisse.

A ἄμοφοτέροι παρῶντες ἀνοίξαντες, ἀπὸ τῆ φά τ' ἐλάβετο, καὶ κείνη παλιν κατασημειωμένοι, παρ' αἰρετοὶ γνητε δέμδα. τὸ δὲ ἴτο, ὃ ἀνδρες δικασαί, μαθετε πρὸς θεῶν ἐνέσαν μὲν γὰρ αἰ δύο μνᾶς, ἢ πῶ τὸ οἰκέτω καὶ οὐ τὲτο μόνον ὁ πολὺδουκτος, ὁποθνήσιων ἐγκειλέκει ἐπιφανέ, καὶ γέλιμα, καὶ οὐτακόσια δραχμαί. ταῦτα δ' ἀναγνοῖς, εἰ μὲν μηδὲν ἀπέτ' ἑροσῆκ, μὲνδ' ἀληθῆ τὰ γεγραμμένα ἴω. τί δὲ ποτ' οὐδὲν οὐκ ἴθις ἠγανάκτει ὅτε αὐτῶν; τί ὅ σκεσημαίμετο παλιν τὰ μηδὲν ἴθις ἔχοντα, μὲνδ' ἀληθῆ γεγραμμένα, τῆ γὰρ οὐδ' αὐ εἰς δὴ πρ, καὶ πᾶσιν ὀμολογῶν τοῖς γεγραμμένοις, πῶσιν ἐσται ἀλλὰ μὲν, ὃ ἀνδρες δικασαί, τὲτο γε δεινὸν δὴ πρ, εἰ πρὸς τὰ συλκεχωρημένα ὑπ' αὐτῶν τούτων, ὅτι ἑσται καὶ ἀπὸ πλέγην, Ἐ μηδὲν σημείον ὑμῖν ἔσται, διότι πάντες ἀδελφοὶ πρὸς τὰ κατ' ἀληθῆ, καὶ τε δίκαια. τ' ἐκλειμαίτων, καὶ κατασιωπῆσιν, ἀλλὰ τ' ἀπογραφῆσιν ἀμφοῖσιν ἐκείνῃσιν. καὶ μὴ ποιήσασιν ὅ τ' αὐτὰ, ἀν' ἴσῃσιν ἀποθνήσιων, πῶσιν οὐκοφαί. ἠδ' ὄποσιν ἐσται. ταῦτα μὲν πῶσιν ἀποθνήσιων οὐδὲν ἴσῃσιν ἑροσῆσιν, ἀλλ' οἰμαί. Ἐ ἀκερῆσιν ἐσται, ἴσῃσιν Ἐ πικρότερον ἐν ταῦτο παρέρχεται, πῶσιν ἐκλειμαί τοῖς παρῶν μνῶσιν ἐσται, λέγων οὐκ ἀδικαί. καὶ τοῖς πολλοῖς ὑμεῖς Ἐ μόνον σιδούρημα σκευδαῖτες, πύτω καὶ τῶ ἀλλων τῶ ἐκλειμαίτων ἐχρήσασιν. ταυτῶσιν τούτω δ' ἀπαθῆ ὑφ' αὐτῶ σκευδαῖτες ἔσται καὶ καὶ μοι λάβε τὸ μῆρυϊαν, ὡς ἀπολογητὸ ποτε τὰ σκευδαῖτων τῶ γεγραμμένων ὑπὸ τῆσιν τούτω γεγραμῶσιν, καὶ τῶ ὑπὸ σκευδαῖτων κατασημειωθέντα κείτω.

Μαρτυρία.

*Τούτων τῶσιν σαφὲς οὕτως ἀποδέσσει μνῶσιν, ἢ γρῶμα μὲν οὐδὲν ἐπὶ δειν πλείω λέγειν. ὁπότ' ἔδ' Ἐ νόμοις ἐσται ὅτι καὶ μῆρυϊαν ἀπύτων τῶ εἰρημῶσιν, καὶ τῶ ἀντίδικον αὐτῶ ὀμολογητῶ μοι τ' εἰ μὲν ἐσται ἐπὶ λόγων, ὁμοῖος δὲ ἀν' ἀπ' ὅτε τῆσιν πρὸς ἀγαπῆ, καὶ φάσιν πλεονεκτεῖσιν τ' χλίας δραχμαῖσιν ἔσται. οὐδὲν γὰρ ἔχον ἐλάττω ἀμφοῖσιν ἐσται πρὸς αὐτῶσιν, ἀλλὰ πλείον, ὡς αὐτῶ ὑμῖν ἔσται φαιερόν. οὐ μὲν ἀλλ' εἰ πάντα ταῦθ' ὡς ἀληθῶσιν σκευδαῖτες, ἢ δὴ πρ' ἀδικαίον ἰμέτω ὀμολογηθεῖσιν πρὸς ἐμῶσιν καὶ λάβειν, εἰ πρ' ὅσοις πρ' ἵσῃσιν νόμων ἔσται. οἱ δὲ γε τ' πολὺδουκτος, εἰ τ' θυρατέων ἐσται λετο τῶ μὲν ἡγᾶσιν, τῶ ὅ πλείω πρὸς ἐπιδοῦμα ἀγαπολυθῶσιν νῦν. σὶ γὰρ ἀπέτ' καὶ λαμβάνειν ἐσται, ὃ σκευδαῖτων, καὶ πρὸς πρὸς μνῶσιν ὡσπερ ἰμοὶ τῶ χλίας ἀλλ' οὐδὲν ἡγᾶσιν εἶχες ὡς ἐγὼ διδάξω. ἀπαθῆ δὲ ἐφ' οἱσιν ἔσται ὄτε, * τούτων λάβε τὸ μῆρυϊαν.*

Μαρτυρία.

*Παῖσ οὐκ οὐδὲν ἡγᾶσιν ἐσται, φάσιν τῶσιν, εἰ πύτω μὲν ἐσται τ' τετραεκόσιαι μνᾶς ἀπέμωτο τὰ χευσία. Ἐ τὰ μῶσιν τῶ χλίας, ἐμοὶ δὲ αἰ δέκα μνᾶς χωρίς πρὸς ἀποθνήσιων. τὲτο δὲ καὶ μέλλω λέγειν. ὁ μὲν γὰρ δὴ σκευδαῖτων, ὃ ἀνδρες δικασαί, τῶσιν τ' λεωκράτης ἐχουσαι τὰ χευσία, καὶ τὰ ἰμάτια, τ' ὑναῖ καὶ ἡμῶσιν, ἀν' ὁ πολὺδουκτος ἀποθνήσιων πῶσιν τῶ λεωκράτῆ πλείον ἢ χλίας. * ἐγὼ δὲ ἀπερ' ἐπέμω μὲν χωρίς τῆσιν πρὸς ἀποθνήσιων, ὅσ' ἔχω μόνον, πρὸς τὰ τούτω δοθέντα ἐάν τῶσιν πρὸς ἀποθνήσιων, καὶ τῶσιν ἴσῃσιν εἰσὶ τὰς χλίας ἀποθνήσιων. ὡς ἐκλειμαί ἐσται πύτω.*

πάλα τὴν ἀρετήν; ἐγὼ δὲ τὰς μὲν ξείνοισιν ἀνὰ κέρ-
... ἀλλὰ ἐνὶ κινδύνοισιν ἀντὶ τῶν ἀδικῶν
... οὐκ ἐβούλετο ὑπερβῆναι ἀπαλλαγῆναι τῆν
... οὐκ ἐβούλετο ὑπερβῆναι ἀπαλλαγῆναι τῆν
... οὐκ ἐβούλετο ὑπερβῆναι ἀπαλλαγῆναι τῆν

A pridem? Ego verò triginta minas, quemadmodum i-
ste mille verò drachmas postea non modò non ac-
cepi, sed & nunc de eis periclitor, quafi iniustè eas
petam. His itaque de causis, Iudices, Spudias, re ami-
cis permiffa, litem mecum transigere noluit, quòd ei
vfu veniebat, vt horum omnium conuinceretur. Cū
enim illi his omnibus interfuiffent, & certò ea sci-
rent: non ei permiffent quiduis dicere. Apud vos au-
tem, se mentientem, me vera dicente, fore superio-
rem sperat. Ego verò quæ postulo, perpicuè vobis
demonstrauit, vt ipse potuit. Rei gnaros autem iste fu-
git, quòd putaret eis fucum fieri non posse. Quare,
Iudices, etiam vos ei potestatem mentiendi & calum-
niandi ne date, eorum quæ diximus memores. No-
stis enim omnia vt gesta sunt præter quàm si quid e-
ego præterij, ad exiguam aquam dicere coactus.

ARGVMENTVM ORATIONIS
aduersus Phænippum de permutatione.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΦΑΙ-
ΝΙΠΠΟΥ

Οὗτος λόγος ἔχει τὸν σκοπὸν ἵνα ἀναφέρῃται ὁ λόγος
... ἵνα ἀναφέρῃται ὁ λόγος
... ἵνα ἀναφέρῃται ὁ λόγος
... ἵνα ἀναφέρῃται ὁ λόγος

B Hæc oratio nõ refertur a nonnullis ad Demosthenem ar-
gumentum autem tale habet. Erat classis apud Athe-
nienses trecentorum virorum, in quam ditissimi quique legi-
foliti, onera grauiora sustinebant. Lex autem permittebat ei
qui sumptus tolerare non posset, ea classe excedere, si quem se
locupletiore, vacantem ostendisset. Quòd si is qui designaba-
tur, se ditiorè esse fatebatur: in trecentos alterius loco refere-
batur. Sin negabat, permutabant inter se facultates. Nunc igitur
trecentorum vnus se exhaustum & pauperem esse con-
querens, Phænippum inuadit. Quare ad opum permutationem
veniunt. Accusat autem Phænippum, vt qui nec descri-
ptionem rei familiaris legitimo tempore dederit, sed multo
post: & signa ab ædibus abstulerit, vt quædam quæ intus fue-
rint, distraheret: & se cuidam multum falso postulanti debe-
re simulet.

DEMOSTHENIS AD-
VERSUS PHÆNIPPVM DE PER-
mutatione Oratio, Hieronymo Vvol-
fio interprete.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΠΡΟΣ ΦΑΙΝΙΠΠΟΝ
ὡς ἀντιδόσεως λόγος.

ΟΛΛΑ κἀγαθὰ γήροις, ὡ ἀνδρες δι-
κασταί, ἑστέ μιν ὑμῖν ἀπασιν, ἔπειτα
... ἑστέ μιν ὑμῖν ἀπασιν, ἔπειτα
... ἑστέ μιν ὑμῖν ἀπασιν, ἔπειτα
... ἑστέ μιν ὑμῖν ἀπασιν, ἔπειτα

C Ii benefaciant, Iudices, primùm vo-
bis omnibus, deinde etiam Soloni,
qui legem tulit de permutationibus,
mhi enim is apertè nobis explicaf-
set, quid primùm eos qui permutaf-
sent, facere oporteret, quid secundo
loco, cætera. deinceps ordine: haud scio quòd tandè
progressa esset Phænippi audacia: quum nunc, etsi lex
ea nobis edicit omnia: tamen iura in ea perscripta ne-
gligat. Nam cum intra triduum, ex quo iurarat, de-
clarationem rei suæ familiaris mhi ex lege dare de-
buisset: aut, si tum nollet, sexto saltem mensis Sextilis
die, quem precibus à me impetrarat, & ad quem pro-
miserat se daturū declaratione: neutrum horum fecit,
sed contemptis vtrifque, & vobis, & lege, altero men-
se dedit: biduo aut triduo ante iudicij ingressum: re-
liquo omni tempore delituit. Cū item signa ædium
quæ ego apposueram, relinquenda essent: egressus in
agrum aperuit: hordeum & reliqua extulit: quasi po-
testatem ei dedisset lex faciendi quicquid libitum,
non quod iustum esset. Ego verò, Iudices, ma-
ximè optarim me florere opibus vt olim: &
manere posse in trecentorum numero. Quo-
niam autem partim communis calamitatis cum iis,

Iniquita-
tem ad
uerfarii
accusat,
dèq. suis
incommo-
dis queri-
tur.